

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/59/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714208298
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6714208298.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov Mgr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v právnej veci žalobkyne Eleny S., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXXXX Q., H. Xb, C. republika Y., občan SR, zastúpenej JUDr. Marianom Holým, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom B. Němcovej 1/A, 977 01 Brezno, proti žalovanej N. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. J. XXX/XX, XXX XX Z., občan SR, zastúpenej JUDr. Vladimírom Krokošom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom A. Hlinku 3, 962 12 Detva, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 8C/93/2014 - 54 zo dňa 23. novembra 2016, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu zamietol, potvrdzuje.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o nároku na náhradu trov konania mení tak, že žalobkyňa je p o v i n n á nahradiť žalovanej trovy prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.
- III. Žalobkyňa je p o v i n n á nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zamietol (prvý výrok), a vyslovil, že žalovaná má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (druhý výrok).

2. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa žalobou žiadala, aby súd prvej inštancie určil, že je vlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území J. L., zapísaných na LV č. XXX ako pozemky parc. C-KN č. XXXX/X - trvalé trávnaté porasty o výmere 1486 m², parc. C-KN č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 50 m², parc. C-KN č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 24 m², stavba chaty so súp. č. XXX postavená na parc. č. XXXX/X a stavba hospodárskej budovy súp. č. XXX postavená na parc. č. XXXX/X na tom skutkovom základe, že žalobkyňa svoju matku E. S., nar. XX. XX. XXXX k podpísaniu kúpnopredajnej zmluvy uzatvorenej dňa 19. 04. 2011 nespĺnomocnila a teda že jej matka konala za ňu bez platného splnomocnenia. Ostatné skutočnosti v rámci predmetnej zmluvy zo strany žalobkyne neboli napádané, napr. že samotná zmluva by mala byť neplatným právnym úkonom z iných dôvodov. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že v rámci konania bolo poukazované na dve splnomocnenia s tým, že žalobkyňa nepopierala pravosť prvého splnomocnenia zo dňa 09. 09. 2010, ani to, že ho podpísala, pričom priamo v tomto splnomocnení sa uvádza, aby ju matka zastupovala vo veci: na právnické úkony. V čase podpisovania uvedenej kúpnej zmluvy dňa 19. 04. 2011 súdu nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že žalobkyňa uvedené plnomocnenstvo nejakým spôsobom odvolala v zmysle § 33b ods. 1 písm. b) Občianskeho zákonníka alebo že by ho matka žalobkyne v zmysle § 33b ods. 1 písm. c)

Občianskeho zákonníka vypovedala. Na základe tejto skutočnosti sa podľa súdu prvej inštancie jedná o generálnu plnú moc. Rovnaký záver prijal aj Okresný súd Brezno v trestnom konaní vedenom proti matke žalobkyne ako obžalovanej pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona vo svojom rozsudku č. k. 4T/93/2013 - 297 zo dňa 30. 11. 2015, kde na základe uvedeného záveru oslobodil matku žalobkyne spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola obžalovaná stíhaná, ako aj Krajský súd v Banskej Bystrici v uznesení sp. zn. 4To/8/2016 zo dňa 16. 03. 2016, ktorý zamietol odvolanie prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Brezno, nakoľko mal za to, že uvedené plnomocenstvo v celom rozsahu oprávňovalo matku žalobkyne na uzatvorenie takejto kúpnej zmluvy a preto je irelevantné, že matka žalobkyne k návrhu na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností predložila príslušnej správe katastra iné podrobnejšie špecifikované generálne plnomocenstvo datované síce tiež dňom 09. 09. 2010, avšak z overeným podpisom splnomocnenkyne - matky žalobkyne dňom 20.04.2011, pričom matka žalobkyne v trestnom konaní priznala, že uvedené plnomocenstvo bolo ňou vyhotovené dodatočne a podpis žalobkyne ako splnomocniteľky na ňom sfaľovala. Súd prvej inštancie mal ďalej za to, že samotná žalobkyňa si protirečila napr. tým, tak ako to doslovne uviedla v žalobe, že s predajom nehnuteľností pôvodne súhlasila a od svojej matky žiadala vyplatenie kúpnej ceny vo výške 18.500,- Eur a že potom až neskôr, keď jej matka povedala, že jej tieto peňažné prostriedky nedá, ale že založí deťom žalobkyne vkladné knižky a túto sumu uloží na ne. Týmto prakticky samotná žalobkyňa poukázala na to, že bola uzročená a že vedela o tejto kúpnej zmluve, čo jej dovedy, kým si uvedomila, že jej matka tieto peniaze nedá, vyhovovalo a s takýmto konaním aj súhlasila. O tomto samozrejme svedčí aj tá skutočnosť, že samotná zmluva bola síce podpísaná 19. 04. 2011, avšak žalobu žalobkyňa podala na súd až dňa 11. 06. 2014, t. j. viac ako tri roky po uzavretí tejto kúpnej zmluvy.

3. Z celkového zhodnotenia dokazovania mal súd prvej inštancie za to, že jednoznačne bolo preukázané, že v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy mala matka žalobkyne platné plnomocenstvo na právnické úkony (generálnu plnú moc), a preto mohla uzavrieť v mene žalobkyne uvedenú kúpnu zmluvu, pričom žiadnym spôsobom nebolo preukázané, že by došlo k odvolaniu tejto plnej moci, resp. k jej vypovedaniu.

4. Napokon súd prvej inštancie poukázal aj na to, že bolo by absolútne nespravodlivé a v rozpore s dobrými mravmi, keby súd na základe žaloby urobenej po viac ako troch rokoch určil, že uvedené nehnuteľnosti patria žalobkyne, pretože žalovaná by si už v súčasnosti síce mohla žiadať od matky žalobkyne vrátenie kúpnej ceny vo výške 18.500,- Eur, avšak vzhľadom na tú skutočnosť, že nárok na vrátenie podlieha premlčaniu, pri námietke premlčania by žalovaná nebola úspešná, keďže by už uplynula aj objektívna premlčacia doba troch rokov, nakoľko matka žalobkyne bola právoplatne oslobodená spod obžaloby a teda škodu nespôsobilá trestným činom v zmysle § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

5. Pokiaľ ide o návrh žalobkyne (učinený prostredníctvom jej právneho zástupcu) na vypočutie jej matky v konaní ako svedka, k tomu súd prvej inštancie uviedol, že súd priamo na pojednávaní vyzval právneho zástupcu, aby súdu preukázal a ozrejmil, ktoré skutočnosti by matka žalobkyne mala súdu ozrejniť, k čomu sa konkrétne má vyjadriť a ktoré skutočnosti sú sporné medzi vyjadrením matky žalobkyne a vyjadrením žalobkyne, ako aj žalovanej. Samotný právny zástupca žalobkyne na pojednávaní sa k tomuto žiadnym spôsobom nevedel vyjadriť, nevedel povedať, ktoré sporné skutkové okolnosti má svedkyňa preukázať. Preto súd takýto dôkaz nevykonal.

6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), nakoľko žalovaná mal plný úspech vo veci tak, že „žalovaná má právo na náhradu trov konania vo výške 100%“.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označila za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. e), f) a písm. h) C. s. p. t.j. s tvrdením, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa súdu prvej inštancie vyčítala, že už v písomnom návrhu na vykonanie dokazovania výsluchom svedkyne - matky žalobkyne E. S. boli uvedené skutočnosti, ku ktorým má byť v konaní vypočutá. Na pojednávaní súd prvej inštancie nevyzval právneho zástupcu žalobkyne na ozrejmenie, ku ktorým rozporným tvrdeniam strán by sa mala svedkyňa vyjadriť. Spýtal sa len, či by svedkyňa

na pojednávaní vypovedala niečo iné, ako už vypovedala v trestnom konaní. Podľa žalobkyne mal súd prvej inštancie tento dôkaz vykonať už len preto, že by mohla svojou výpoveďou ozrejmiť celý proces vytvárania a podpisovania dvoch rôznych splnomocnení a tiež proces formulácie a podpisovania samotnej kúpnej zmluvy, ktorou boli nehnuteľnosti prevedené do vlastníctva žalovanej.

8. Ďalej žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie sa mal oboznámiť s obsahom spisu Okresného úradu Detva, odbor katastrálny, z ktorého je zrejmé, že XX. S., ktorá mala žalobkyňu pri podpísaní kúpnej zmluvy zastupovať, použila a správne orgánu predložila splnomocnenie na zastupovanie podpísané dňa 19. 04. 2011 (č. I. 142 trestného spisu), ktoré žalobkyňa nepodpísala. Pri uzatváraní kúpnej zmluvy sa vo vzťahu ku kupujúcej a Okresnému úradu Detva matka žalobkyne nepreukazovala splnomocnením zo dňa 09. 09. 2010, ale použila splnomocnenie zo dňa 19. 04. 2011. Aj zo samotného trestného spisu, konkrétne z výpovedí žalobkyne H. S. a matrikárky Obecného úradu Jasenie jednoznačne vyplýva, že text plnomocnenstva zo dňa 19.04.2011 formulovala samotná E. S. a pri jeho podpísaní žalobkyňa prítomná nebola. Napriek tomu matrikárka overila pravosť podpisu splnomocniteľa na tomto plnomocnenstve.

9. Ďalej nebolo žalobkyňi celkom zrejmé, v čom si mala protirečiť. Uviedla, že od začiatku chcela zvoliť postup pri riešení veci, ktorým by čo najmenej zasahoval do vzťahov s inými osobami, najmä so žalovanou. Preto nechcela napádať platnosť kúpnej zmluvy, ak by jej bola matkou vydaná kúpna cena. Za určitých podmienok súhlasila dokonca s vydaním len polovice kúpnej ceny, t.j. 9.250,- Eur. Napriek pôvodnému prísľubu však E. S. žalobkyňi nevydala ani len časť kúpnej ceny a z toho dôvodu na ňu žalobkyňa podala trestné oznámenie. V trestnom konaní sa pripojila s nárokom na náhradu škody a neskôr podala žalobu na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam proti žalovanej. Už v priebehu trestného konania na dotaz sudcu Okresného súdu Brezno, z akého dôvodu žalobkyňa takto postupovala, žalobkyňa uviedla, že v prípade určenia vlastníckeho práva v civilnom konaní a priznania náhrady škody v trestnom konaní bude práve pohľadávka za E. S. postúpená žalovanej. Nejedná sa teda o protirečenie žalobkyne, ale prispôsobenie jej postupu vývoju situácie.

10. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie podľa názoru žalobkyne spočíva v nesprávnom vyhodnotení platnosti splnomocnení udelených žalobkyňou E. S. pre účely prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Žalobkyňa má za to, že ak bolo splnomocnenie zo dňa 09. 09. 2010 udelené na „právnické úkony“, nie je celkom zrejmé, čo tým mali splnomocnenkyňa a splnomocniteľka na mysli a k čomu bola splnomocnenkyňa oprávnená. Termín „právnické úkony“ právny poriadok Slovenskej republiky nepozná. Preto je podľa žalobkyne plnomocnenstvo zo dňa 09. 09. 2010 pre jeho neurčitost' a nezrozumiteľnosť v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka neplatné. V civilnom konaní nie je súd viazaný závermi trestných súdov s výnimkou výroku o tom, či sa skutok stal a kto ho spáchal. Preto podľa žalobkyne mal súd prvej inštancie splnomocnenia vyhodnotiť vlastnou úvahou a nie je možné sa odvolávať na odôvodnenia rozhodnutí súdov v trestnom konaní. Podľa žalobkyne ani jedno z plnomocnenstiev (či už zo dňa 09. 09. 2010, alebo zo dňa 19. 04. 2011) nespĺňa podmienku určitosti a zrozumiteľnosti s poukazom na záver vyslovený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 8 Sžo 30/2007 zo dňa 10. 01. 2008, že splnomocnenie na účely uzatvorenia zmluvy o prevode vlastníctva nehnuteľností spĺňa zákonnú podmienku určitosti a zrozumiteľnosti len v tom prípade, ak je v splnomocnení aj riadne špecifikované, s ktorými nehnuteľnosťami splnomocniteľa je splnomocnenec oprávnený disponovať. Žalobkyňa mala teda za to, že E. S. pri uzatváraní kúpnej zmluvy o prevode vlastníctva nehnuteľností so žalovanou konala bez platne udeleného splnomocnenia.

11. Žalobkyňa ďalej s poukazom na ust. § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedla, že žiadnym zo svojich úkonov vo vzťahu ku žalovanej alebo k P. S. nedala najavo schválenie právneho úkonu urobeného za ňu a v jej mene bez riadneho splnomocnenia. Na tom nič nemení ani fakt, že si bola vedomá procesu uzatvárania kúpnej zmluvy, vyslovila súhlas s predajom nehnuteľností, avšak aj z trestného konania je zrejmé, že o presnom znení kúpnej zmluvy vedomosť nemala a naopak chcela kúpnu zmluvu podpísať osobne.

12. Žalobkyňa namietala aj názor súdu prvej inštancie, že by bolo absolútne nespravodlivé a v rozpore s dobrými mravmi, keby súd na základe žaloby podanej po viac ako troch rokoch určil, že uvedené nehnuteľnosti patria žalobkyňi z dôvodov uvedených vyššie a uviedla, že podľa nej by bolo nespravodlivé, ak by bola pripravená o svoje vlastnícke právo postupom svojej matky, ktorému výrazne napomohla aj žalovaná tým, že si napriek telefonickému kontaktu so žalobkyňu neoverila, či žalobkyňa

skutočne podpísala splnomocnenie zo 19. 04. 2011, napriek tomu, že sama požadovala, aby E. S. predložila toto splnomocnenie pred podpisom kúpnej zmluvy. Žalovaná, keďže v trestnom konaní vypovedala v pozícii svedka, sa mohla pripojiť k trestnému konaniu. Mala aj možnosť domáhať sa vrátenia kúpnej ceny od E. S. v civilnom konaní, ktorého výsledok by závisel od výsledku trestného konania a konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Okrem toho podľa žalobkyne súd prvej inštancie neprípustne prejudikoval, že povinná by v tom prípade vznesla námietku premlčania, čo by viedlo k zamietnutiu žaloby.

13. Napokon žalobkyňa namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštancie neobsahuje ani zákonom stanovené náležitosti, pretože samotné odôvodnenie rozsudku v podstate nevytvára nič o myšlienkových pochodoch sudcu pri vyhodnocovaní dôkazov jednotlivo aj v ich vzájomných súvislostiach a o právnej úvahe, ktorá viedla ku konečnému rozhodnutiu vo veci.

14. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a vyhovel žalobe v celom rozsahu a priznal žalobkyni náhradu trov konania v celom rozsahu, eventuálne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

15. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov konania. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu v podstate zopakovala argumenty uvádzané v prvoinštančnom konaní vo vyjadrení k žalobe, teda že žalobkyňa v žalobe sama konštatovala, že dala ústny súhlas svojej matke, aby prostredníctvom realitnej kancelárie zverejnila inzerát na predaj nehnuteľností. Za tým účelom dňa 09. 09. 2010 podpísala žalobkyňa splnomocnenie, ktorým splnomocnila svoju matku na právnické úkony na Slovensku, nakoľko žalobkyňa bola dlhodobo v zahraničí. O kúpu predmetných nehnuteľností prejavila v marci 2011 záujem žalovaná. Z vlastnej iniciatívy kontaktovala žalobkyňa, aby si overila, že žalobkyňa ako vlastníčka nehnuteľností s ich predajom súhlasí a či svoju matku splnomocnila na ich predaj. Žalobkyňa v telefonáte potvrdila, že je o všetkom upovedomená a súhlasí s predajom nehnuteľností. Taktiež potvrdila, že splnomocnenie, ktorým jej matka disponuje, jej naozaj vystavila ona. Žalovaná mala za to, že v kontexte vyjadrenia žalobkyne v žalobe: „z dôvodu toho, že som pôvodne s jej predajom nehnuteľností za podmienok uvedených v zmluve súhlasila, som samotnú zmluvu nenapádala a požadovala som od matky vydanie kúpnej ceny...“ je evidentné, že sa jedná o osobný spor matky s vlastnou dcérou, v ktorom matka nechce svojej dcére vyplatiť výťažok z predaja nehnuteľností a dcéra už nevie, akým spôsobom by tieto peniaze od svojej matky mohla získať. Žalobkyňa sa preto žalobou snaží vrátiť všetko, s čím predtým súhlasila, späť a to len preto, že sa nevie so svojou matkou vzájomne vysporiadať. Žalovaná ďalej poukázala na to, že samotná žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala prvoinštančné konanie prerušiť do právoplatného skončenia trestného konania, nakoľko mala za to, že rozhodnutie v trestnej veci má podstatný význam pre civilné konanie a prvoinštančný súd sa s týmto stotožnil a konanie prerušil. Trestné súdy konštatovali, že splnomocnenie zo dňa 09. 09. 2010, ktoré udelila žalobkyňa svojej matke je všeobecné (generálne) splnomocnenie, bolo vystavené na všetky právne úkony (teda vrátane právnych úkonov spojených s prevodom nehnuteľností), bolo v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy medzi splnomocnenkyňou a žalovanou platné a teda splnomocnenkyňa konala pri uzatváraní kúpnej zmluvy v rozsahu splnomocnenia. Akékoľvek ďalšie splnomocnenie je pre posúdenie veci samej nepodstatné.

16. Konanie pred súdom prvej inštancie začalo dňa 10. 06. 2014 za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „O. s. p.“) a pokračovalo aj po nadobudnutí účinnosti C. s. p. Súd prvej inštancie rešpektujúc ustanovenie § 470 ods. 1, 2 C. s. p., podľa ktorého sa nový procesnoprávny predpis použije aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti s tým, že právne účinky úkonov uskutočnených pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona zostávajú zachované, prejednal a rozhodol vec už podľa ustanovení C. s. p. Rovnako odvolanie žalobcu bolo podané na súd prvej inštancie už za účinnosti C. s. p. dňa 19. 12. 2016. Odvolací súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 C. s. p. pri prejednaní odvolania aplikuje v zmysle príkazu § 470 ods. 1 C. s. p. ustanovenia tohto zákona.

17. V prejednávanej veci nevykonali odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.).

18. Podľa § 385 ods. 1 C. s. p. na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

19. O tom, či je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie rozhoduje odvolací súd. Pokiaľ považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za správne, dokazovanie neopakuje (podľa § 384 ods. 1 C. s. p. zopakuje odvolací súd dokazovanie len v prípade, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a potom vychádza zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorým je podľa § 383 C. s. p. viazaný.

20. Po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C. s. p., z dôvodu vymedzeného v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p. dospel odvolací súd k názoru, že prvý výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej je vecne správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdiť. Vo výroku o trovách konania bol rozsudok zmenený podľa § 388 C. s. p. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k nedôvodnosti uplatneného nároku, na tieto v celom rozsahu poukazuje a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku reagujúc na odvolacie dôvody žalobkyne udáva, že súd prvej inštancie vykonal všetky navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a vec správne právne posúdil.

21. Z odvolacích dôvodov vymedzených v § 365 C. s. p. uplatnila žalobkyňa odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) - súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď návrh žalobkyne na výsluch jej matky ako svedka nevykonal, nakoľko skutočnosti, ktoré majú byť podľa žalobkyne výsluchom jej matky zistené - ozrejmienie celého procesu vytvárania a podpisovania dvoch rôznych splnomocnení a tiež procesu formulácie a podpisovania samotnej kúpnej zmluvy sú známe z trestného spisu Okresného súdu Brezno vedeného pod sp. zn. 4T/93/2013 - z výpovede matky žalobkyne v trestnom konaní, pričom súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom trestného spisu. Navyše odvolací súd zo zvukového záznamu vyhotoveného z priebehu pojednávania konaného na súde prvej inštancie dňa 25. 10. 2016 zistil že na otázku sudcu, či má pri výsluchu matka žalobkyne potvrdiť tie skutočnosti, o ktorých už vypovedala v trestnom konaní, substitučná právna zástupkyňa žalobkyne výslovne uviedla, že áno. Vzhľadom na uvedené okolnosti považuje aj odvolací súd doplnenie dokazovania výsluchom matky žalobkyne o skutočnostiach, o ktorých už vypovedala v trestnom konaní za nadbytočné a nehospodárne.

22. Pokiaľ žalobkyňa ďalej namieta, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom pripojeného spisu Okresného úradu Detva, odbor katastrálny vedený pod zn. V 345/2011 a ak by tak učinil, zistil by, že k zápisu vlastníckeho práva vkladom do katastra nehnuteľností došlo na základe neplatného plnomocenstva zo dňa 19. 04. 2011, k tomu odvolací súd poznamenáva, že uvedené plnomocnenstvo sa nachádza aj v trestnom spise na č. l. 142, s jeho obsahom sa súd prvej inštancie oboznámil a pri prijatí záveru, že kúpna zmluva bola uzavretá na základe všeobecného plnomocenstva zo dňa 09. 09. 2010, na ktorom je podpis splnomocniteľky (žalobkyne) úradne overený, je skutočnosť, že vtedajšia príslušná správa katastra povolila vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na základe neplatného plnomocenstva právne irelevantná, nakoľko k zhojeniu tejto vady došlo tým, že aj tak v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy existovalo iné všeobecné plnomocnenstvo oprávňujúce matku žalobkyne scudziti nehnuteľností, ktoré v tom čase trvalo a logicky nemohlo byť zrušené neskorším neplatným všeobecným plnomocnenstvom. Preto ani doplnenie dokazovania oboznámením sa s obsahom spisu Okresného úradu X, odbor katastrálny vedeným pod zn. V 345/2011 nie je pre posúdenie tejto veci právne významné a nebolo ho nutné vykonať.

23. Z odvolacích dôvodov vymedzených v § 365 C. s. p. uplatnila ďalej žalobkyňa odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) - súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Z odvolania nie je celkom zrejmé, ktoré skutkové zistenia sú podľa žalobkyne nesprávne. Pokiaľ namieta, že si nie je vedomá protirečenia vo svojich vyjadreniach, tu možno súhlasiť s tým, že len opisovala priebeh svojho konania v dôsledku vývoja situácie, to však neznamená, že by súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré sú rozhodujúce pre právne posúdenie veci.

24. Napokon z odvolacích dôvodov vymedzených v § 365 C. s. p. uplatnila ďalej žalovaná odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci spočívajúce v nesprávnom vyhodnotení platnosti splnomocnení udelených žalobkyňou jej matke E. S. pre účely prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

25. K odvolacej námietke žalobkyne, že civilný súd nie je viazaný právnymi závermi trestných súdov o splnomocneniach, ale len tým, či sa stal skutok a kto ho spáchal, odvolací súd uvádza, že matka žalobkyne bola spod obžaloby oslobodená práve z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola matka žalobkyne trestne stíhaná. Tento záver je založený práve na tom, že matka žalobkyne konala v rozsahu všeobecného plnomocenstva zo dňa 09. 09. 2010. Teda ak by trestný súd dospel k opačnému záveru, že plnomocenstvo zo dňa 09. 09. 2010 neoprávňovalo matku žalobkyne k predaju nehnuteľností v jej vlastníctve, nevyhnutne by musel konštatovať, že skutok sa stal a teda z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa skutok stal, by nemohol matku žalobkyne oslobodiť spod obžaloby. Preto je odvolací súd názoru, že civilný súd je v tomto prípade viazaný právnymi úvahami a závermi trestných súdov ohľadne plnomocenstva zo dňa 09. 09. 2010, pretože na jeho posúdení je založené zistenie trestných súdov, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola matka žalobkyne trestne stíhaná.

26. Odhliadnuc od uvedeného má aj odvolací súd za to, že trestné súdy posúdili plnomocenstvo zo dňa 09. 09. 2010 správne ako generálne plnomocenstvo oprávňujúce splnomocnenkyňu na všetky právne úkony v mene žalobkyne, t. j. aj na prevod nehnuteľností do vlastníctva žalovanej. Odvolací súd má za to, že výraz „právnické úkony“, ktorým bol vymedzený rozsah oprávnenia splnomocnenkyne konať v mene žalobkyne nie je výrazom neurčitým a nezrozumiteľným, je len výrazom laickým a nepresným z hľadiska používanej právnickej terminológie, avšak vzhľadom na okolnosti prípadu je zjavné, že tým mala žalobkyňa v tom čase na mysli právne úkony. Od osôb nemajúcich právnické vzdelanie nemožno vyžadovať, aby pri formulácii svojich prejavov vôle a právnych úkonov boli právne precízne. Keďže okruh právnych úkonov nie je v plnomocenstve zo dňa 09. 09. 2010 obmedzený, je správny záver, že splnomocnenkyňa bola až do odvolania plnomocenstva oprávnená robiť v mene žalobkyne všetky právne úkony.

27. Pokiaľ žalobkyňa poukazuje v odvolaní na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 30/2007 zo dňa 10. 01. 2008, že splnomocnenie na účely uzatvorenia zmluvy o prevode vlastníctva nehnuteľností spĺňa zákonnú podmienku určitosti a zrozumiteľnosti len v tom prípade, ak je v splnomocnení aj riadne špecifikované, s ktorými nehnuteľnosťami splnomocniteľa je splnomocnenec oprávnený disponovať, odvolací súd má za to, že tento záver je vytrhnutý z celkového kontextu daného rozhodnutia a na tento prípad sa nevzťahuje. V danom prípade bolo totiž plnomocenstvo formulované tak, že zástupca uzavrie v mene dlžníka záložnú zmluvu k nehnuteľnostiam vo vlastníctve dlžníka, ktoré budú bližšie špecifikované na liste vlastníctva ku dňu uzatvorenia záložnej zmluvy a táto formulácia je neurčitá, pretože v podstate ani splnomocnenec, ani splnomocniteľ v čase uzatvárania dohody o splnomocnení nevedeli, s akými konkrétnymi nehnuteľnosťami sa bude nakladať, ku ktorým bude zriadená záložná zmluva. V danom prípade sa však nejednalo o generálne plnomocenstvo, ale o tzv. osobitné (špeciálne) plnomocenstvo, t.j. plnomocenstvo na určitý druh právnych úkonov, resp. len na jeden právny úkon - uzatvorenie záložnej zmluvy k nehnuteľnostiam. Jeho neurčitosť spočívala v tom, že nebolo vopred jasné, akých nehnuteľností sa bude záložná zmluva v čase jej uzatvorenia týkať. Pri všeobecnom plnomocenstve však takáto neurčitosť neprichádza do úvahy, pretože to sa týka všetkých právnych úkonov. Na prevod nehnuteľností postačuje aj všeobecné plnomocenstvo, nevyžaduje sa osobitné (špeciálne) plnomocenstvo. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 960/2000 zo dňa 28. 02. 2002, podľa ktorého: „Ak v plnomocenstve týkajúcom sa predaja nie je splnomocnenie bližšie vymedzené, resp. nie je jeho rozsah obmedzený napríklad len na zastupovanie pri rokovaniach s kupujúcim, či len na uzatvorenie (podpis) kúpnej zmluvy, je potrebné vyvodiť, že oprávňuje splnomocnenca na všetky úkony, ktoré vedú k dosiahnutiu právnych účinkov vyplývajúcich z kúpnej zmluvy, t. j. k uskutočneniu prevodu vlastníckeho práva spolu s dispozíciou s vecou, teda na jej odovzdanie kupujúcemu a na prevzatie plnenia od neho. Splnomocnenec je preto oprávnený v mene splnomocniteľa a na jeho účet robiť všetky úkony smerujúce k tomu, aby došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, včítane toho, aby zmluvu v mene splnomocniteľa uzavrel a prevzal za neho plnenie s účinkom zániku dlhu podľa § 559 Obč. zák.“.

28. Ako podpornú argumentáciu k platnému uzavretiu kúpnej zmluvy a následnému prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na žalovanú odvolací súd uvádza:

29. Pokiaľ žalobkyňa s poukazom na ust. § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedla, že žiadnym zo svojich úkonov vo vzťahu k žalovanej alebo k E. S. nedala najavo schválenie právneho úkonu urobeného za ňu a v jej mene bez riadneho splnomocnenia a na tom nič nemení ani fakt, že si bola

vedomá procesu uzatvárania kúpnej zmluvy, vyslovila súhlas s predajom nehnuteľností, avšak aj z trestného konania je zrejmé, že o presnom znení kúpnej zmluvy vedomosť nemala a naopak chcela kúpnu zmluvu podpísať osobne, k tomu odvolací súd uvádza, že schválenie právneho úkonu - kúpnej zmluvy dala žalobkyňa najavo práve tým, že aj po vydaní kúpnej zmluvy jej matkou a tým možnosti oboznámiť sa s jej obsahom, platnosť tejto kúpnej zmluvy žalobkyňa spočiatku nijako nenapádala. Schválenie právneho úkonu dala nepochybne žalobkyňa najavo aj tým, že žiadala od svojej matky vydanie kúpnej ceny. Preto aj pri hypotetickom prijatí záveru, že matka žalobkyne konala bez platného plnomocenstva, došlo zo strany žalobkyne k schváleniu kúpnej zmluvy. To, že si to žalobkyňa v dôsledku toho, že je matka jej odmietla kúpnu cenu vydať, dodatočne rozmyslela, nemá na schválenie právneho úkonu vplyv. Navyše pri hypotetickom prijatí záveru, že žalobkyňa aj tak mala na mysli pri podpise plnomocenstva zo dňa 09. 09. 2010 niektoré právne úkony týkajúce sa správy nehnuteľností, možno hovoriť o prekročení oprávnenia konať v jej mene zo strany jej matky, v takom prípade však vo vzťahu k tretej osobe - žalovanej by v zmysle ust. § 33 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka musela žalobkyňa bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o prekročení oprávnenia dozvedela, oznámiť svoj nesúhlas s uzavretím kúpnej zmluvy žalovanej, inak platí, že prekročenie schválila. Priamo žalobkyňa svoj nesúhlas vzhľadom na to, že spočiatku žiadala od svojej matky vydanie kúpnej ceny žalovanej bez zbytočného odkladu neoznámila. Nakoľko však v zmysle § 32 ods. 2 veta druhá Občianskeho zákonníka pokyny dané splnomocnencovi, ktoré nevyplývajú z plnomocenstva, nemajú vplyv na právne účinky konania, ibaže by boli známe osobám, voči ktorým splnomocnenec konal (z ničoho nevyplýva, že by takéto pokyny boli žalovanej známe), odvolací súd má za to, že sa jednalo o všeobecné plnomocenstvo, teda k prekročeniu oprávnenia splnomocnenkyne konať v mene žalobkyne dôjsť nemohlo a uvedená argumentácia je len subsidiárna.

30. Odvolací súd uvádza, že nepovažuje za potrebné vyjadrovať sa k hodnoteniu hypotetickej situácie zo strany súdu prvej inštancie a odvolateľky, čo ak by došlo k vyhovneniu žalobe, t.j. určeniu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech žalobkyne a k tomu, či by to bolo spravodlivé alebo nie, nakoľko vyslovil záver, že k zamietnutiu žaloby došlo dôvodne a takéto hodnotenie presahuje účel odvolacieho konania.

31. Pokiaľ ide o podľa žalobkyne chýbajúce náležitosti odôvodnenia rozsudku prvej inštancie - myšlienkové pochody sudcu pri vyhodnocovaní dôkazov jednotlivo aj v ich vzájomných súvislostiach a právnu úvahu, ktorá viedla ku konečnému rozhodnutiu vo veci, odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu je v súlade s § 220 C. s. p. Uvedenie dôvodov, pre ktoré súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie niektorými z dôkazov navrhnutých žalobkyňou, hodnotenie vykonaných dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, ako aj právne úvahy súdu prvej inštancie (právne posúdenie vecí samej) sa nachádzajú v 13., 20. a 30. odseku odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Ak by sa v rozsudku súdu prvej inštancie nenachádzali, nemohla by žalobkyňa s odkazom na ne formulovať ňou uvedené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) C. s. p.

32. Súd prvej inštancie rozhodol v rozsudku o nároku žalovanej na náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.) nevykonateľným výrokom, v ktorom neuviedol voči komu má žalovaná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/41/2016 zo dňa 25. 05. 2017). Zmena výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania súvisí s nesprávne formulovaným výrokom, v ktorom absentoval údaj o osobe povinnej nahradiť trovy konania žalovanej. Obsahovo ide o totožné rozhodnutie opierajúce sa o ustanovenie § 255 ods. 1 C. s. p. V tejto časti bol rozsudok súdu prvej inštancie zmenený podľa § 388 C. s. p.

33. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanej priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pretože v odvolacom konaní bola žalovaná plne úspešná.

34. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.);

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.)

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).